

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **BARESJA TRT TECHNOLOGY s.r.o.**, se sídlem V Dolině 1515/1b, Praha 10, zastoupená JUDr. Gabrielou Wagnerovou, advokátkou se sídlem Ruprechtická 158/12a, Liberec, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2024, č. j. 9132/24/5100-41453-713295, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2025, č. j. 17 Af 8/2024-66,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ve věci jde o posouzení návrhu na vyloučení movité věci – vrtulníku, který je zapsán do leteckého rejstříku České republiky (dále jen „letecký rejstřík“) – z daňové exekuce podle § 179 odst. 1 daňového řádu. Řešena je právní otázka, zda vlastnictví k tomuto vrtulníku mohlo být převedeno z daňového dlužníka na jinou osobu i bez zápisu do leteckého rejstříku ve smyslu § 5b odst. 1 věty druhé zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví, ve znění pozdějších předpisů, a to již na základě kupní smlouvy, která se řídí právem jiného státu. Posuzován je také význam povinnosti správního soudu podle § 52 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) vyjít z rozhodnutí o určité právní otázce, jde-li o rozhodnutí soudu jiného státu, kterým bylo navzdory tomu, že v českém leteckém rejstříku je jako vlastník vrtulníku zapsán daňový dlužník, určeno vlastnické právo jiné osoby k tomuto vrtulníku.

[2] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „prvostupňový správce daně“), který evidoval nedoplatky daňového subjektu – slovenské obchodní společnosti Detrans

s.r.o., se sídlem Jelenia 1, Bratislava, Slovenská republika (dále jen „společnost Detrans“), vydal dne 26. 9. 2023 za účelem jejich vymožení exekuční příkaz na prodej movitých věcí. Správcem daně byl dne 27. 9. 2023 proveden soupis movité věci – vrtulníku Guimbal Cabri G2, rejstříkové značky OK-WRW a výrobního čísla 1251, který byl vyroben v roce 2020 (dále jen „vrtulník“).

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala dne 6. 10. 2023 návrh na vyloučení vrtulníku z daňové exekuce. Tvrdila, že je jeho vlastnicí. Vlastnictví na ni mělo být převedeno na základě kupní smlouvy ze dne 3. 5. 2021 a vrtulník měla převzít dne 30. 10. 2021, o čemž vypovídá předávací protokol. Prvostupňový správce daně návrh zamítl rozhodnutím ze dne 10. 11. 2023, č. j. 8516978/23/2001-80541-051251. Žalovaný odvolání proti němu zamítl a toto rozhodnutí potvrdil v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

II. Rozsudek městského soudu

[4] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí žalované. Pro posouzení důvodnosti návrhu na vyloučení vrtulníku z exekuce bylo rozhodné, zda bylo vlastnictví k němu převedeno na stěžovatelku. Při jednání provedl městský soud jako důkaz rozsudek slovenského Městského soudu Bratislava III (dále jen „slovenský soud“) ze dne 13. 2. 2025, č. j. 70 Cb/47/2023-135. Tímto rozsudkem bylo k žalobě stěžovatelky proti společnosti Detrans určeno její vlastnictví k vrtulníku. Městský soud tento právní názor nicméně nepřevzal. Jeho povinnost podle § 52 odst. 2 s. ř. s. vycházet z rozhodnutí o určité otázce neznamená nezbytnost převzetí posouzení této otázky bez toho, aby se jí sám zabýval.

[5] V posuzované věci městský soud shledal důvody odchýlení se od rozsudku slovenského soudu. Otázka vlastnictví vrtulníku v něm byla totiž posouzena výlučně z hlediska slovenského soukromého práva, aniž by slovenský soud jakkoli zohlednil relevantní českou veřejnoprávní úpravu. Postupoval tak navzdory tomu, že vrtulník je zapsán v leteckém rejstříku. Městský soud poukázal na čl. II odst. 2 Úmluvy o mezinárodním uznávání práv k letadlům ze dne 19. 6. 1948, publikované jako sdělení Ministerstva zahraničních věcí pod č. 254/1998 Sb. (dále jen „Ženevská úmluva“). Podle tohoto článku nestanoví-li úmluva jinak, určují se účinky zápisu kteréhokoli práva uvedeného v čl. I odst. 1 této úmluvy (včetně majetkových práv k letadlům) vůči třetím osobám podle právního řádu toho smluvního státu, ve kterém je zaregistrováno. Za rozhodný považoval městský soud také § 69 odst. 2 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém, podle něhož se věcná práva k plavidlům a letadlům, která se zapisují do veřejného rejstříku, řídí právním řádem státu, v jehož působnosti je tento rejstřík veden. Obdobné pravidlo lze dovodit i z nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. 6. 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) (dále jen „nařízení Řím I“).

[6] Letecký rejstřík je založen na principu materiální publicity a v něm provedený zápis změny vlastníka letadla je svojí povahou konstitutivní. Podle § 5b odst. 1 věty druhé zákona o civilním letectví je vlastnictví k letadlu účinně převedeno až zápisem do leteckého rejstříku. Vlastníkem letadla je pak ten, kdo je jako jeho vlastník v leteckém rejstříku zapsán. Pakliže stěžovatelka nebyla do leteckého rejstříku zapsána jako vlastnice vrtulníku, znamená

to, že převod vlastnictví k vrtulníku nebyl dokončen. Samotné uzavření kupní smlouvy a úhrada kupní ceny na tomto závěru nemohly nic změnit.

III. Kasační stížnost

[7] Stěžovatelka podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a navrhla jej zrušit spolu s rozhodnutím žalovaného. Městskému soudu vytkla, že postupoval v rozporu s § 52 odst. 2 s. ř. s., tedy že nezabezpečil obsahovou shodu různých aktů orgánů veřejné moci, které se týkají podobné otázky. Jelikož si smluvní strany zvolily, že rozhodným právem bude právo slovenské, měl se jím řídit i smluvní převod vlastnictví k vrtulníku, což potvrdil slovenský soud. V tomto ohledu stěžovatelka odkázala na § 70 odst. 2 zákona o mezinárodním právu soukromém, které městský soud opomněl. Městský soud neměl zákonný důvod pro to, aby rozhodnutí slovenského soudu nerespektoval a žalobu zamítl. Není podstatné, že společnost Detrans nabyla dříve vrtulník na základě kupní smlouvy od českého subjektu práva, ani že podle této kupní smlouvy se otázky jí neupravené, včetně její platnosti, následků neplatnosti a vztahy se smlouvou související řídí českým právem. Uvedené se netýká okolností zápisu do rejstříku, neboť k tomuto podle slovenského práva nedochází. V případě stěžovatelky se tak česká právní úprava vůbec nepoužije. Odůvodnění městského soudu je projevem svévole, která může nabýt až kvality protiústavnosti.

[8] Pochybnosti stěžovatelky se týkaly i povahy leteckého rejstříku jako veřejného rejstříku. Podle jejího názoru se princip materiální publicity veřejného rejstříku neuplatní bezvýjimečně, neboť jeho rigidním použitím by mohla vlastníkovi vzniknout škoda na majetku. Tak tomu bylo i v posuzované věci, v důsledku čehož je rozhodnutí žalovaného nezákonné. Stěžovatelce bylo znemožněno nakládat s věcí jako s vlastní. Na podporu svého tvrzení odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 25 Cdo 1970/2015, uveřejněný ve pod č. 89/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní.

IV. Vyjádření žalovaného

[9] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout. Odchýlení se městského soudu od rozsudku slovenského soudu není v rozporu s § 52 odst. 2 s. ř. s. Nešlo o případ, kdy by takové odchýlení nebylo možné. Právě české právo bylo rozhodné pro převod vlastnictví k letadlu zapsanému do leteckého rejstříku. Námitka stěžovatelky opírající se o § 70 odst. 2 zákona o mezinárodním právu soukromém není důvodná. Jednak má Ženevská úmluva, podle níž se převod vlastnictví řídí českým právem, aplikační přednost, jednak je § 69 odst. 2 zákona o mezinárodním právu soukromém ve vztahu k § 70 tohoto zákona normou zvláštní. Nadto nelze přehlédnout, že u letadel zapsaných do rejstříku se vlastnictví převádí podle § 5b odst. 1 věty druhé zákona o civilním letectví až zápisem do leteckého rejstříku, a nikoli samotnou smlouvou. Z těchto důvodů nebyl městský soud povinen převzít skutkový ani právní závěr slovenského soudu a jeho postup odpovídá zákonu i ustálené judikatuře.

[10] Slovenský soud nebyl podle žalovaného vůbec příslušný k tomu, aby o vlastnictví k vrtulníku rozhodl. Podle čl. 24 bodu 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU)

č. 1215/2012 ze dne 12. 12. 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „nařízení Brusel I bis“) mají ve věcech platnosti zápisů do veřejných rejstříků výlučnou příslušnost soudy státu, v němž je rejstřík veden. Vlastnictví je údajem zapisovaným do leteckého rejstříku a vzniká až samotným zápisem. Letecký rejstřík je ovládán zásadou materiální publicity. Připuštění pravomoci zahraničního soudu by bylo způsobilé tuto zásadu narušit a umožnit obcházení kogentních pravidel českého práva.

[11] Závěr rozsudku slovenského soudu nelze podle žalovaného přijmout bez dalšího i z toho důvodu, že vykazuje znaky velmi podobné rozsudku pro uznání. Z jeho odůvodnění je zřejmé, že slovenský soud vycházel zejména ze shodných tvrzení účastníků o uzavření kupní smlouvy, aniž by se zabýval dalšími relevantními okolnostmi, včetně použití české veřejnoprávní úpravy. Takový rozsudek neodpovídá zásadě materiální pravdy. I kdyby jej měl žalovaný v době rozhodování k dispozici, mohl by na něj nahlížet jen jako na soudem potvrzenou shodu vůle mezi stranami. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) by jím nebyl absolutně vázán (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2022, č. j. 1 Afs 86/2021-34).

[12] Princip materiální publicity se podle žalovaného uplatní bez ohledu na to, zda vznikne škoda na majetku jiné osobě, se kterou dosavadní vlastník uzavře smlouvu o převodu vlastnictví. Chtěla-li se stěžovatelka vyhnout tomu, že daňový dlužník v mezidobí vlastnictví pozbyde či mu bude v důsledku rozhodnutí orgánu veřejné moci znemožněno je převést, bylo na ní, aby podala návrh na zápis změny vlastníka v leteckém rejstříku neprodleně po uzavření smlouvy s daňovým dlužníkem. Z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1970/2015 nelze dovodit, že bez náležitého zápisu do leteckého rejstříku může být vlastnictví také převedeno. Shledal-li Nejvyšší soud, že určitá práva a povinnosti (v daném případě povinnost k náhradě újmy vzniklé z provozu letadla) může mít i osoba nezapsaná v leteckém rejstříku, jeho rozhodnutí se týkalo určení provozovatele letadla, a nikoli jeho vlastníka. Pro posouzení návrhu na vyloučení majetku z exekuce je ale nezbytné posoudit, zda je navrhovatel zapsán v leteckém rejstříku jako vlastník.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátkou. Bylo tak možné přistoupit k přezkumu napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů, jakož i případných vad řízení, ke kterým je třeba přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Podle § 179 odst. 1 daňového řádu „[p]*o nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce*“.

[16] Stěžovatelka navrhla, aby byl z daňové exekuce vedené ohledně majetku společnosti Detrans vyloučen vrtulník, neboť k němu měla nabýt vlastnictví. Právě otázka, zda se skutečně stala jeho vlastnicí, byla stěžejní pro posouzení důvodnosti jejího návrhu. Jde zároveň o otázku, kterou se Nejvyšší správní soud na stejném skutkovém základě již zabýval. V rozsudcích ze dne 26. 8. 2025, č. j. 1 Afs 90/2025-64, a ze dne 29. 5. 2026, č. j. 21 Afs 50/2025-53, ji řešil k námitce tehdejší stěžovatelky, společnosti Detrans, která s poukazem na to, že (již) není vlastnicí vrtulníku, zpochybňovala oprávněnost daňové exekuce, jakož i zákonnost rozhodnutí daňových orgánů, jimiž jí byla stanovena povinnost zaplatit hotové výdaje vzniklé při provádění daňové exekuce.

[17] Kupní smlouva, na jejímž základě měla stěžovatelka nabýt vlastnictví k vrtulníku, se řídila slovenským právem a slovenský soud rozhodl v občanském soudním řízení o určení vlastnictví stěžovatelky k vrtulníku. Z těchto důvodů bylo třeba se zabývat významem smluvní volby práva a rozsudku slovenského soudu pro rozhodnutí o návrhu stěžovatelky. Vrtulník je totiž zapsán v leteckém rejstříku zřízeném podle českého práva.

[18] Rozhodnou právní úpravu pro posouzení věci tvoří čl. 3 odst. 1 nařízení Řím I, podle něhož „[s]*mlouva se řídí právem, které si strany zvolí.* […] *Strany si mohou zvolit právo rozhodné pro celou smlouvu nebo pouze pro její část*“. Podle odstavce 3 „[v] *případě, že všechny ostatní prvky pro situaci významné se v okamžiku volby nacházejí v jiné zemi než v zemi, jejíž právo bylo zvoleno, není volbou práva, kterou strany učinily, dotčeno použití ustanovení práva této jiné země, od nichž se nelze smluvně odchýlit*“. Dále je třeba zmínit § 70 odst. 2 zákona o mezinárodním právu soukromém, podle něhož „[v]*znik a zánik vlastnického práva k hmotným věcem movitým, které se převádějí na základě smlouvy, se řídí právním řádem, kterým se řídí smlouva, která je základem pro vznik nebo zánik vlastnického práva*“. Jak ale stanoví § 69 odst. 2 tohoto zákona, „[v]*ěcná práva k plavidlům a letadlům, která se zapisují do veřejného rejstříku, jejich vznik a zánik se řídí právním řádem státu, v jehož působnosti je tento rejstřík veden*“.

[19] Podle čl. 17 Úmluvy o mezinárodním civilním letectví, publikované pod č. 147/1947 Sb. (dále jen „Chicagská úmluva“), „[l]*etadla mají státní příslušnost toho státu, v němž jsou zapsána do rejstříku*“. K tomu platí, že „[l]*etadlo nemůže býti platně zapsáno do rejstříku ve více než jednom státě, avšak jeho zápis může býti převeden z jednoho státu do druhého*“ (čl. 18 Chicagské úmluvy), a že „[z]*ápis letadel do rejstříku nebo jeho převod bude se v každém smluvním státě říditi jeho zákony a nařízeními*“ (čl. 19 Chicagské úmluvy). Obdobně stanoví čl. II odst. 2 Ženevské úmluvy, že „[p]*okud tato úmluva nestanoví jinak, určují se účinky zápisu kteréhokoli práva uvedeného v článku I odst. 1 vůči třetím osobám podle právního řádu toho smluvního státu, ve kterém je zaregistrováno*“.

[20] Uvedené mezinárodní závazky České republiky se promítají do vnitrostátní právní úpravy. Podle § 5b odst. 1 věty druhé zákona o civilním letectví „[p]*řevod vlastnictví a zástavního práva k letadlu zapsanému do leteckého rejstříku nabývá účinnosti dnem zápisu do leteckého rejstříku*“. Ustanovení § 4 odst. 3 zákona o civilním letectví k tomu stanoví, že „[d]*o leteckého rejstříku může být zapsáno pouze letadlo, které není zapsáno v leteckém rejstříku jiného státu*“.

[21] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 90/2025-64 vyplývá, že vrtulník, o jehož vyřazení z daňové exekuci jde, je letadlem ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o civilním letectví zapsaným v leteckém rejstříku. Převod vlastnictví k němu se proto řídí českým právním řádem, konkrétně § 5b odst. 1 zákona o civilním letectví, který váže účinnost převodu na okamžik zápisu do leteckého rejstříku. Letecký rejstřík je vystaven na principu materiální publicity, což znamená, že se třetí osoby mohou spolehnout na údaje v něm uvedené. Jak ověřil správce daně, před vydáním příkazu k daňové exekuci byla v leteckém rejstříku jako vlastník vrtulníku zapsána společnost Detrans. Zápis změny vlastnictví k němu nebyl proveden ani v průběhu daňové exekuce (bod 39 odkazovaného rozsudku).

[22] Nejvyšší správní soud zastává názor, že „[n]*a uvedené nemá vliv volba práva učiněná ve smlouvě o koupi vrtulníku se společností BARESJA. Volbou práva, kterým se podle vůle stran vyjádřené ve smlouvě má spravovat smluvní závazkový vztah, nelze vyloučit zvláštní pravidla upravující rozhodné právo pro otázky věcných práv. Uvedené platí tím spíše v případě věcných práv k věcem zapisovaným do veřejných seznamů. Teorie mezinárodního práva soukromého v tomto ohledu hovoří o mezích obligačního statutu, resp. věcněprávních účincích smlouvy [srov. např. KUČERA, Z. a kol. Mezinárodní právo soukromé. Plzeň, Brno: Aleš Čeněk – Doplněk, 2015, s. 262 a násl., s. 285 až 286]. Jedná se o otázky, na které již nedopadá rozhodné právo upravující smluvní závazkový vztah (v případě smluvních závazkových vztahů, pro které je nutno rozhodné právo určovat pomocí unifikovaných kolizních norem nařízení Řím I, se obligačním statutem spravují zejména otázky uvedené v čl. 12 tohoto nařízení). Určení věcného statutu (právního řádu rozhodného pro posouzení otázek věcných práv, vč. převodu práva vlastnického) podléhá zpravidla zvláštním normám. V posuzované věci je takovou normou § 69 zákona o mezinárodním právu soukromém, který provádí výše citované mezinárodní závazky České republiky. Rozhodným právem upravujícím otázku převodu vlastnictví je v souladu s tím české právo*“ (rozsudek NSS č. j. 1 Afs 90/2025-64, bod 40).

[23] Rozsudek slovenského soudu na uvedených závěrech nic nemění, a to bez ohledu na to, zda byla či nebyla dána jeho mezinárodní příslušnost k rozhodování otázky vlastnictví k letadlu zapsanému v českém leteckém rejstříku. Je tomu tak z toho důvodu, že z hlediska převodu vlastnictví je rozhodné právo státu, v němž je letadlo registrováno. Tím je v případě vrtulníku české právo, které váže okamžik účinnosti převodu na zápis této skutečnosti do leteckého rejstříku. Rozsudek slovenského soudu tak v otázce vlastnictví k vrtulníku nanejvýš vyjasňuje obligační otázku vzájemných práv k vrtulníku mezi společností Detrans a stěžovatelkou. Samotný „*může představovat pouze titul převodu vlastnického práva. Použitelná (česká) právní úprava však k účinnosti převodu vyžaduje vedle titulu též modus v podobě zápisu do leteckého rejstříku*“ (rozsudek NSS č. j. 1 Afs 90/2025-64, bod 41).

[24] Nelze přisvědčit námitce stěžovatelky, že městský soud postupoval v rozporu s § 52 odst. 2 s. ř. s. a své odchýlení se od rozsudku slovenského soudu náležitě nezdůvodnil. Toto ustanovení stanoví, že „[s]*oud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal*“.

[25] Smyslem § 52 odst. 2 s. ř. s. „*je zajistit soulad jednotlivých vzájemně souvisejících rozhodnutí, tzn. zabezpečit obsahovou shodu různých aktů veřejné správy, které se týkají podobné*

otázky. V právním státě totiž […] *nelze připustit, aby existovala dvě správní rozhodnutí, která by z podobných skutkových zjištění činila diametrálně odlišné závěry. Pokud soud takové rozpory zjistí, musí se s nimi náležitě vypořádat a svůj postup musí patřičně zdůvodnit*“ (rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2007, č. j. 4 As 58/2006-94). Přesto ale „[s]*kutečnost, že soud při posouzení určité otázky vychází z jiného rozhodnutí o této otázce,* […] *neznamená, že převezme samotný závěr posouzení této otázky bez toho, aby se jí sám jakkoliv zabýval (tak to má učinit pouze v případech uvedených v § 52 odst. 2 věta první s. ř. s.* […]*). Při jejím vypořádání však postupuje v souladu s rozhodnutím, ze kterého vychází, případně patřičně zdůvodní, proč zhodnotil věc odlišně*“ (rozsudek NSS ze dne 4. 6. 2024, č. j. 1 As 42/2024-67, bod 34).

[26] Nejvyšší správní soud podotýká, že podle čl. 36 odst. 1 nařízení Brusel I bis pro rozhodnutí ve věcech občanskoprávních platí, že „[r]*ozhodnutí vydaná v některém členském státě jsou v ostatních členských státech uznávána, aniž je vyžadováno zvláštní řízení*“. Rozhodnutí jiného členského státu tak má v České republice stejné účinky jako rozsudek českého soudu v občanském soudním řízení. Posuzuje-li pak soud v soudním řízení správním jako předběžnou otázku existenci vlastnického práva, o které již rozhodl soud jiného členského státu, je povinen z takového rozhodnutí podle § 52 odst. 2 s. ř. s. vycházet, ledaže shledá důvody se od něj odchýlit a tyto důvody přesvědčivě objasní.

[27] Městský soud v posuzované věci postupoval v souladu s uvedenými závěry. Nepominul, že o určení vlastnictví k vrtulníku již rozhodl rozsudkem slovenský soud a z tohoto rozsudku vycházel. Jelikož nešlo o rozhodnutí o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, ani o rozhodnutí o osobním stavu, nebyl rozsudkem slovenského soudu absolutně vázán a mohl se od něj odchýlit. Důvody pro odchýlení zároveň dostatečným způsobem odůvodnil tím, že slovenský soud zcela pominul veřejnoprávní úpravu českého práva, podle něhož vlastnictví k vrtulníku nebylo možné bez zápisu v leteckém rejstříku platně převést. Nejvyšší správní soud proto dospěl ve shodě s právním názorem vysloveným v rozsudku č. j. 1 Afs 90/2025-64 k závěru, že napadený rozsudek se s otázkou významu rozsudku slovenského soudu vypořádal zákonným způsobem.

[28] Se stěžovatelkou nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit ani v tom, že jelikož si smluvní strany zvolily pro smlouvu jako rozhodné právo slovenské právo, měl se podle § 70 odst. 2 zákona o mezinárodním právu soukromém i smluvní převod vlastnictví k vrtulníku řídit slovenským právem. Ustanovení § 69 odst. 2 zákona o mezinárodním právu soukromém je totiž zvláštní úpravou ve vztahu k § 70 odst. 2 tohoto zákona, který obecně upravuje vznik a zánik vlastnictví k hmotným věcem movitým. Jakkoli si strany mohou ve smlouvě zvolit rozhodné právo pro své závazkové vztahy, vznik a zánik věcných práv k plavidlu či letadlu zapsanému do rejstříku se řídí právem státu, v jehož působnosti je tento rejstřík veden (srov. také čl. 3 odst. 3 nařízení Řím I). Uplatní se tedy § 5b odst. 1 věta druhá zákona o civilním letectví. Vlastnictví k vrtulníku na stěžovatelku převedeno nebylo, neboť žádný takový zápis nebyl v leteckém rejstříku proveden. Městský soud nepochybil, pokud při svém rozhodování použil § 69 odst. 2 zákona o mezinárodním právu soukromém.

[29] Závěr o tom, že letecký rejstřík je veřejným rejstříkem stojícím na principu materiální publicity a zápisy změny vlastnictví letadla do něj jsou svou povahou konstitutivní, nezpochybňuje ani poukaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1970/2015. Ten se zabýval otázkou náhrady škody a postavením

provozovatele letadla, který není zaspán v leteckém rejstříku, tedy otázkou odlišnou od posuzované věci. Nijak z něj nevyplývá, že by k převodu vlastnictví postačovala kupní smlouva, resp. že by vlastníkem letadla mohla být i osoba jiná než ta, která je zapsána v leteckém rejstříku.

[30] Lze uzavřít, že jelikož vlastnictví k vrtulníku nebylo na stěžovatelku platně převedeno, správce daně nepochybil, pokud nevyhověl jejímu návrhu na vyloučení vrtulníku z daňové exekuce. Městský soud tuto otázku posoudil správně a řádně se vypořádal se všemi uplatněnými námitkami stěžovatelky.

VI. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a nezjistil ani žádnou z vad, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[32] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla úspěch ve věci, a tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, byť měl ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2026

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu